

Larpurlartizam jagme ili Sapere aude

Prva jutarnja zraka ozloglašenog sunca iznjedrila je iza providne zavjese moje nadasve providnije zbilje. Uхватih se za oči, što tu Rutinu još jednog jutra vidješe već u odviše navrata, pa ne mogavši naći snage da pogledaju strašnoj Rutini u lice izdaše poslušnost pohitaše natrag u svijet gdje je krajolik bio zagonetniji, miris opojniji, a oči se napokon širom otvoriše.

Krajolik u kojem se ja zatekoh, nije mi bio poznat kao ni tri zagonetne spodobе koje stajaše leđima meni okrenute. Bile su odviše zaokupljene nečime u daljini da bi primijetile moju prisutnost. „Je li ovo stvarno?“ zapitah sebe sama. Kao da uspješе čuti što sama sebi rekoх, sva trojica okrenuše mi svoje lice i u danom trenutku ih uspijem prepoznati. Njihove tople oči i miris neizrečene ljepote vikorom nošene pronađoše ulaz do moga tada još ozeбlog srca i otopiše sa njega sav mraz koji su mi zime života moga odlučile kao znamen namijeniti. Padoх na koljena od boli koja je bila neizmјerna, ali trajaše samo trenutak. Promatraše me i dalje ozbiljni Charles Baudelaire, krhki Franz Kafka i smeteni William Shakespeare. Pokušah im uputiti neku riječ zahvale i svog ushita što ih vidjeh, no oni me u tome zaustaviše. Kafka mi prišavši stavi ruke u svoje. Kada ga htjedoh pogledati u već prije viđene blage oči, na njihovom mjestu tada u mene gledaše samo crne oči velikog kukca. Kukac koji me sada gledao, slabim glasom bijaše prošaptao: „Ali što je zapravo stvarno?“

U tom trenutku se prenuх iz sna našavši na sebi drhtavu sliku svog znojnog tijela. Drhtanjem je na taj način moје tijelo pokušalo shvatiti susret koji se upravo u mojoj onostranoj zbilji dogodio i učiniti ga stvarnim. Što on i bijaše. Zagledah se u svoj noćni ormarić koji je osim svoje starosti sa sobom nosio i tri knjige koje uzeh u ruke i zagrlih. Bijahu to „Cvjetovi zla“ C. Baudelairea, „Hamlet“ W. Shakespearea i „Preobražaj“ Franza Kafke. Te tri knjige bile su moје ljubavnice, moji prijatelji. Davale su mi utjehu i od mene su samo jedno tražile zauzvrat – da im se stalno vraćam i da o njima sama sa sobom govorim. Vrijeme je za njih uvijek stalo u pravom trenutku. Bol Hamleta nagnala me da gutam bol u svojoj obitelji, a estetika ružnoće se rasplinula pod versima Albatrosa koji me uz sebe na vjetru nosio i pri silasku na tlo sam postala preobražena u milini ljepote. Moje misli jedino

tada bijahu posve slobodne. Jedino tada vidjeh svijet kakav je zaista bio. Knjige su me naučile kako zaista vidjeti. Kako onda ne vidjeti patnju i bol, koja svakom prolazniku iz očiju klizi do kraja skuta i za njima vuče trag očaja i vlastite tuge koja se od drugih mora sakriti? Kako živjeti sa spoznajom o da je sve vidljivo lažno, a sve skriveno istinito? Ta spoznaja je jedino što sama sebi mogu ponuditi. Vrijeme će se uvijek odmicati, dolazit će nova razdoblja i novi ljudi tako čineći sebe i promjenu svega svijeta jedinim konstantama. Protiv toga se ne možemo boriti. Preostaje nam jedino liječiti svoju dušu stihovima i riječima koje su toliko veće od nas. Zaustaviti vrijeme knjigom. Dopustiti joj da nas odvede daleko, gdje nas nitko neće tražiti i zazivati, gdje možemo trčati bosi, gdje nas sve može boljeti, ali nam ne može nauditi.

U današnjem vremenu, vrijeme samo kao pojam, sve je manje uhvatljivo. Zasipani smo stalnim informacijama koje nam dolaze iz svih smjerova i često se nalazimo zbunjeni njihovim porukama koje nekad ni nemamo vremena obraditi i o njima duboko razmisliti. Tim začaranim krugom sve manje smo u situaciji gdje se nalazimo zamišljenima nad pročitanim. To je vrlo loše. Ljudi trebaju svoje snove. Trebaju ih kako bi živjeli. Ti snovi čine pravu ljudsku iskrenost, te ako ljudi ne sanjaju, oni nisu ni u stanju živjeti potpuno iskreno. Moje tri životne suputnice, svaka na svoj način, učinile su me slobodnijom i iskrenijom. Gregor me uči tome kako je neminovno živjeti sa sobom takav kakav jesi, iako te ljudi možda uprizoruju kao čudnog ili drugačijeg, Hamlet me uči da su smrt i gubitak bremenā koja nemaš izbora ne nositi, a „Cvjetovi zla“ su savršen opijum duši koja pokušava nastaviti.

What if I slept a little more and forgot about all this nonsense. – Franz Kafka

Ema Ugarković, 4. razred

Mentorica: Dijana Jerković Križan

Hotelijsko turistička škola u Zagrebu